

Î N C H E I E R E

07 august 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Ion Druță
Oleg Sternioală

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Montevideia” ,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Montevideia” împotriva Biroului Vamal Chișinău cu privire la obligarea modificării declarațiilor și restituirea sumei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 mai 2014, prin care a fost admis apelul declarat de către Biroul Vamal Chișinău, casată hotărârea Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 28 ianuarie 2014 și emisă o nouă hotărârea prin care acțiunea a fost respinsă,

constată:

La 29 noiembrie 2013 SRL „Monevideia” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Chișinău cu privire la obligarea modificării declarațiilor și restituirea sumei.

În motivarea acțiunii a invocat că la 14 noiembrie 2013, a depus la Biroul Vamal Chișinău cererea nr. 39 MV, prin care a informat organul vamal că societatea v-a importa la acea dată două autovehicule cu valoarea de 19635 euro și respectiv 16040 euro, însă conform înțelegerii cu compania germană „Real-Autogmbh”, îndată după ieșirea de pe teritoriul vamal a Uniunii Europene, vânzătorul va restitui întreprinderii TVA în mărime de 19 %, achitate în sumă de 3135 euro și respectiv 2568,99 euro, date stipulate expres și în actele de însoțire a mijloacelor de transport.

Prin urmare, costurile reale a unităților de transport importate vor fi mai mici și vor constitui 16500 euro și respectiv 13521 euro, iar potrivit legislației, drepturile de import urmează a fi calculate la un preț real.

Susține că cererea menționată nu a fost soluționată, la care nu a primit nici un răspuns.

Invocă că, la 18 noiembrie 2013, s-a adresat către Serviciul Vamal Chișinău cu cerere prealabilă nr. 40 MV, însă prin răspunsul din 27 noiembrie 2013, cererea a fost respinsă.

Indică că la 18 noiembrie 2013, vânzătorul din Germania „Real-Auto” Gmbh conform Swift și a extrasului din cont a restituit întreprinderii sale suma TVA 19 %

convertită, care a constituit 5703,99 euro, astfel costurile reale a autovehiculelor importate s-a micșorat cu 5703,99 euro, prin urmarea urmează a fi micșorate și taxele corespunzătoare.

Solicită obligarea Biroului Vamal Chișinău să modifice declarațiile vamale nr.3030118593 și nr.3030118596 din 15 noiembrie 2013 și încasarea din contul Biroului Vamal Chișinău în beneficul SRL „Montevideia” sumele plătite în plus și anume taxa pentru procedurile vamale în mărime de 396,66 lei și TVA în mărime de 19912,10 lei, în total suma de 20308,76 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 28 ianuarie 2014, acțiunea a fost admisă și obligat Biroul Vamal Chișinău de a modifica declarațiile vamale nr. 3030118593 și nr. 3030118596 din 15 noiembrie 2013 prezentate de SRL Montevideia și de a restitui sumele plătite în plus: taxa pentru proceduri vamale în sumă de 396,66 lei și TVA în sumă de 19912,10 lei, iar în total suma de 20308,76 lei..

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 mai 2014, a fost admis apelul declarat de către Biroul Vamal Chișinău, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost respinsă.

În motivarea deciziei, instanța de apel a invocat prevederile art. 6 a Legii cu privire la tariful vamal, pct. 26 și 27 al Regulamentului de aplicare a destinațiilor vamale prevăzute de Codul vamal al RM, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1140 din 02 noiembrie 2005, pct. 17 al Regulamentului privind modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor introduse pe teritoriul Republicii Moldova, pct. 40 și 41 al Regulamentului cu privire la activitatea brokerului vamal și a specialistului în domeniul vămii al RM, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1290 din 09 decembrie 2005.

Cu referire la prevederile normelor citate, instanța de apel a concluzionat că acțiunile pertinente ale reclamantului și ale reprezentantului acestuia la data depunerii e vamale și calculării nu pot fi imputate organului vamal, care, verificând datele incluse de reprezentantul reclamantului în declarațiile vamale, în declarațiile privind valoarea în vamă a mărfurilor și anexele prezentate a constatat corectitudinea aplicării de către acesta a metodei nr. 1 de determinarea a valorii în vamă a bunurilor importate și a oferit liber de vamă.

Totodată, cu referire la art. 181¹ alin.(1)-(6) Cod vamal, instanța de apel a reținut că prin acțiunile organului vamal nu a fost comis nici un abuz asupra vreunui drept al reclamantului în condițiile în care valoarea în vamă a mărfii a fost determinată de reprezentantul acesteia, și nu de către organul vamal, în baza actelor existente la data importului, acesta din urmă aplicând corect, reieșind din datele existente metoda nr. 1 de determinare a valorii în vamă a mărfii importate.

La 05 iunie 2014, SRL „Montevideia” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o ilegală și emisă cu aplicarea eronată a normelor de drept material.

Menționează că cererea nr. 39 MV cu privire la prețurile reale a autovehiculelor ce urmau a fi plasate în regim vamal import definitiv, înaintată la 14 noiembrie 2013 în adresa organului vamal, a rămas nesoluționată în termenul legal, iar intimatul nu la informat despre rezultatele examinării și a deciziei adoptate.

Susține că Serviciul Vamal examinând cererea prealabilă nr.40 MV din 18 noiembrie 2013, prin răspunsul nr. 28/11-14123 din 27 noiembrie 2013, nu sa referit la acțiunile ilegale privind nesoluționarea cererii de către organul inferior, care au fost

motivele neacceptării documentelor prezentate ce confirmau valoarea în vamă a mijloacelor de transport și motivele refuzului modificării declarațiilor vamale și restituirii impozitelor și a taxelor achitate în plus.

Invocă că instanța de apel la emiterea deciziei nu a aplicat prevederile art. 1 a Legii contenciosului administrativ și nu a contractat abuzurile și excesele de putere a autorităților vamale, nu a apărut dreptul întreprinderii în spiritul legii și nu a asigurat ordinea de drept.

Indică că instanța de apel la emiterea deciziei a interpretat eronat prevederile art. 8 alin.(1), (2) a Legii nr.1380-XII din 20 noiembrie 1997, cu privire la tariful vamal, care indică că autoritatea vamală exercită controlul asupra corectitudinii determinării valorii în vamă a mărfii, autoritatea vamală exercită controlul asupra corectitudinii determinării valorii în vamă anunțate de declarant, iar potrivit normei citate și circumstanțelor cauzei toate drepturile și cererile societății și a brocherului vamal în practică nu au nici o putere juridică și până când ultimii nu se conformează cerințelor inspectorului vamal, declarațiile vamale nu sunt primite, importul nu se efectuează și transportul rămâne pe teritoriul terminalului vamal, pe o perioadă neclară.

La fel, invocă că instanța de apel la emiterea deciziei nu aplicat prevederile art. 181 alin.(1) al Codului vamal, prin care organul vamal are dreptul de a solicita declarantului, într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului în vamă, să modifice declarația vamală, iar în cazul în care se constată că au fost plătite sume în plus, organul vamal ia măsuri pentru rambursarea sumelor plătite în plus.

Insistă că instanța de apel la emiterea deciziei eronat a concluzionat bazându-se pe certificatul eliberat de BC "EuroCreditBank" SA nr. 010201-03/2602 din 04 decembrie 2013, prin care compania „Real-AutoGmbH” a restituit suma de 3135 euro și respectiv 2568,99 euro în calitate de TVA la 18 noiembrie 2013, deoarece, restituirea sumei de 5703,99 euro, mai târziu de 18 noiembrie 2013 nicidecum nu a influențat corectitudinea determinării valorii în vamă, iar normele legale nu stabilesc în mod obligatoriu că la momentul importului/exportului-ca mijloc de transport marfa să fie achitată prealabil vânzătorului, or acestea sunt relații între părți care convin despre modalitatea de plată, restituire și compensare.

Afirmă că necătând la faptul că prima instanță a determinat definitiv circumstanțele care au importantă pentru soluționarea justă a pricinii, apreciind probele prezentate de către părți în corespundere cu prevederile art.130 CPC, aplicând corect normele de drept material, a emis o hotărâre întemeiată, pe când instanța de apel nu a invocat nici un temei legal de casare a hotărârii primei instanțe, limitându-se doar la aprecierea că concluziile sunt eronate.

La 30 iunie 2014 Biroul Vamal Chișinău a depus referință la recursul declarat, în care a invocat caracterul neîntemeiat și abuziv al acestuia și a solicitat respingerea lui ca fiind inadmisibil. Indică intimatul că Curtea de Apel Chișinău în decizia din 15 mai 2014, a dat o apreciere corectă circumstanțelor de fapt ale cauzei în raport cu normele de drept aplicate, iar argumentele recurentului sunt declarative.

Examinând temeiurile recursului declarat de către SRL „Montevideia” în raport cu materialele pricinii civile și obiecțiile intimatului Biroul Vamal Chișinău, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, consideră că recursul este inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul depus de către SRL „Montevideia” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul depus de către SRL „Montevideia”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul depus de către SRL „Montevideia” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Montevideia” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Ion Druță

Oleg Sternioală